

for forkastet, naar den ikke inden en bestemt Tid er udgivet, da maa jeg ogsaa bringe det ærede Medlem i Erindring, at efter Grundloven er ingen Tid bestemt, inden hvilken en saadan kongelig Erklæring om Ja eller Nei skal være meddeelt, og at det endogsaa kun er ifølge en af Rigsdagens Formænd selv etableret, rigtignok ogsaa af Regjeringen anerkjendt Praxis, at i alt Fald den næste Rigsdags Sammentræden betragtes som den Termin, inden hvilken det af Kongen ikke stadfæstede Lovforslag maa ansees af ham at være forkastet. Det vil erindres, at dette Spørgsmaal har faaet et Slags Afgjørelse med Hensyn til et Par Indfødsretslove, og at Regjeringen har anerkjendt den nys opstillede Sætning ved paany at indbringe som Regjeringsforslag et tidligere af Regjeringen indbragt, af Rigsdagen antaget Forslag til Naturalisation af eller Meddelelse af Indfødsret til visse Personer. Det er altsaa Noget, der saa lidet kan siges at være begrebsmæssigt uføreneligt med Forestillingen om en constitutionel Forfatning, at det netop findes i vor Grundlov, uden der at have foranlediget den mindste Betænkelse. Derimod indrømmer jeg ganske villigt, at den Maade, hvorpaa Sagerne Behandling imellem anden og tredje Læsning er stillet, er overmaade uheldig, og, skulde jeg nogenstunde faae den vistnok meget lidet misundelsesværdige Lod at tage Sæde i denne Forsamling, skulde ganske vist for mit Vedkommende mine Bestræbelser gaae ud paa at rette det, forsaavidt nemlig som det ikke kan ansees for berettiget. Jeg troer nemlig, at Alle ville være enige i, at der, naar man gaaer over til Cetsammersystemet, maa indføres visse Garantier for, at ikke hele Lovgivningsværket gives til Priis for de forunderlige Tilfældigheder, hvilket Enhver, der har den mindste Rigsdagspraxis, let vil kunne belægge med flere, endogsaa for Rigsdagen selv lidet tilfredsstillende Exempler. Der maa derfor, istedetfor den gjentagne Prøvelse i de to Kamre, sættes visse Garantier, og som saadanne har Udvalget tilladt sig at hentyde til, at det maatte være Regjeringen ene forbeholdt at stille Endrindingsforslag til tredje Behandling, hvormed jeg troer, at ogsaa Regjeringen vilde

være meget vel tjent, idet den derved vilde have i sin Magt at medtage alle de Forandringer i det ved anden Læsning vedtagne Lovudkast, som det af hvilke som helst Grunde anfaae for uanstændige, efter som den havde fuld Frihed til at accentuere den overordentlige Forskiel med Hensyn til den Bægt, den vil tillægge disse Forandringer, lige fra blotte Redactionsforandringer, der kunne være aldeles nødvendige Rettelser, som Forandringen i en Paragraph selvstændig maa medføre i en anden Paragraph af samme Lovudkast, naar det skal være et forstandigt og sammenhængende Hele, og lige indtil de allervigtigste Principspørgsmaal. Hvad der gaaer ud over dette og lignende anseer jeg ikke for retfærdiggjort ved Sagens eget Medfør, men for Noget, der skulde søges, om jeg tør udtrykke mig saaledes, ikke i gouvènementale, men i hertugelige Grunde; og, naagt vi ville have ondt ved at bedømme disse sidste efter deres Indhold og Betydning, og det dog er os umuligt principmæssigt at forkaste dem, hvad enten Regjeringen har opfattet det rigtigt eller feilagtigt, og hvad enten disse Grunde beroe i Vedkommendes virkelige og sande Interesse, og altsaa ere saadanne Betingelser, uden hvilke de ikke ville kunne gaae ind i et saadant Fællesskab, hvori de ere i absolut Minoritet, eller det blot er Fordomme og vrangne Forestillinger hos dem, troer jeg ikke, at der i den Henseende vil kunne tænkes nogen Modstand fra Regjeringens Side, naar Beviset præsteres for, at disse Forudsætninger ere urigtige, det vil sige, saasnart Rigsraadet fordrer disse Rettigheder. Forresten er der af Udvalget iblandt den Uendelighed af Bevisligheder, der kunne fremføres, henviist til fire ikke uinteressante Momenter, der ikke kunne efterlade den allermindste Tvivl om, hvorledes navnlig Holsteen selv under de frieste og meest gunstige Forhold betragter en saadan constitutionel Forbindelse med Danmark; det er den Fordom, vi skulle gjendrive, ikke ved at forkaste Fællesudkastet, men netop ved gjennem dette at komme i en saadan Forbindelse med det, hvorved det vil vise sig — thi det lægger jeg ingen Døgløsemaal paa, det er det, der for mig er det Tvivlsomme, — om den til begge Parters sande Læve kan